Porovnání ohledně útrat řízení trestního před trestním soudcem uzavřené zakládá exekuční titul.

Rekurs žalobce A. do platebního rozkazu, pokud v něm odepřeny byly útraty upomínací žaloby pro útraty z porovnaného trestního řízení podané, zemský soud v Brně zamítnul.

Důvody:

Názor rekurentův, že smír před trestním soudem uzavřený a protokolovaný, nímž pro urážku na cti obžalovaný B. se zavázal k zaplacení útrat se zastoupením soukromému žalobci vzešlých, netvoří exekučního titulu dle § 1. č. 5. ex. ř. a že proto musel upomínací žalobou titul ten si opatřiti, jest mylným. Jest arciť pravda, že poplatky zástupců stran dle § 381. č. 4. tr. ř. s. k útratám řízení trestního v 22. kap. tr. ř. s. projednávaným náležejí a nikoliv k soukromoprávním nárokům soukr. účastníka, projednávaným v kap. 21. Avšak výraz »soukromoprávní nároky« v § 1. č. 5. ex. ř. není stejného významu jako totožný výraz v řádu trestním, nýbrž jest širším, což plyne již z toho, že v onom místě zákona jedná se též o smírech uzavřených o soukromoprávních nárocích před soudy civilními. Jelikož pak smíry před civilními jakož i před trestními soudy uzavřené úplně na roveň jsou si postaveny a nikdo o tom nepochybuje, že smír před soudcem civilním pouze stran útrat procesních uzavřený exekuční titul zakládá, tož plyne z toho, že též smír mezi obžalovaným a soukromým žalobcem před soudcem trestním uzavřený a soudní listinou doložený tvoří exekuční titul ohledně útrat řízení trestního.

Kdyby si byl tudíž rekurent tento exekuční titul zabezpečil již u soudu trestního, byla by upomínací žaloba na zaplacení útrat řízení trestního zbytečnou se stala. Vším právem odepřel proto soudce 1. stolice přiřknutí útrat upomínací žalobou žalobci vzešlých, jelikož ku vymahání práva potřebny nebyly.

(Rozh. z 30. prosince 1905, č. j. $\frac{\text{R. II. } 401/5}{4.}$) —a.

Příspěvek ku praxi § 74. ex. ř.

Exekuční soudce odepřel přiřknutí odměny za sepis návrhu na exekuci nuceným zřízením práva zástavního a přiřknul pouze kumulační poplatek s odůvodněním, že by nebyly bývaly vzešly, kdyby vymah. věřitel byl návrh ten býval spojil již s návrhem na exekuci mobilární před tím, avšak marně podaným, jelikož dlužník žádných movitostí neměl. Doložil pak 1. soudce odůvodnění to §. 19. min. nař. z 11. prosince 1897, čís. 293. z. ř. (adv. tar.) a §. 74. ex. ř.

Na rekurs vymah. věřitele zemský soud v Brně přiřknul jemu i útraty návrhu na exekuci reální.

Důvody:

Tendencí ex. řádu jest, dopomoci věřiteli co nejjistěji a nejrychleji k uspokojení, při tom však co možná šetřiti dlužníka.

Této tendenci nevyhovovalo by zbytečné hromadění exekučních způsobů, jsouc netoliko hospodářsky škodlivým, působíc více útrat než třeba, nýbrž zdržujíc též rychlý postup exekuce.

Příčí se však též přímo znění § 14. ex. ř. Zákon klade na to váhu, aby volil se vždy nejpřiměřenější a nejlacinější způsob exekuce, z čehož dlužno souditi, že zákonodárce ukládá věřiteli, aby se spokojil s exekucí mobilární jakožto nejlacinější a pro dlužníka snesitelnější nežli jest exekuce immobilární, jestliže ona k uspokojení jeho dostačuje.

To předpokládati a proto též zásady této držeti se jest zejména při pohledávkách nepatrných.

V případě tomto jde o pohledávku pouhých 12 K 77 h, a proto nebylo by bývalo účelným ani v duchu zákona, kdyby pro tak nepatrnou pohledávku byl věřitel vedl ihned exekuci immobilární, aneb dokonce snad exekuci obojího druhu.

Nelze tudíž dokonce považovati za opomenutí, že vymáhající věřitel chtěl to zkusiti napřed pouze s exekucí mobilární, o jejíž bezvýslednosti vzhledem k nepatrnosti pohledávky, ani vzhledem na stav a majetkové poměry dlužnice předem tušení míti nemohl.

Spojování více exekučních návrhů schvalovati lze jen tam, kde předvídati lze, že bude též jich provedení třeba, zejména vzhledem na výši pohledávky. O vlastníku reality předce domnívati se lze, že za několik korun zabavitelných movitostí má.

Nelze proto soudu rekursnímu sdíleti náhledu prvního soudce, že vymáhající věřitel měl návrh na nucené zřízení práva zástavního spojiti již s návrhem na exekuci mobilární, jelikož mimo důvod již uvedený v případě, že by vymáhající věřitel byl zaplacení došel již z exekuce mobilární, byly by dlužnici komulováním obou exekučních způsobů způsobeny bývaly zcela zbytečné útraty.

Podaný rekurs jeví se tudíž důvodným, pročež mu vyhověti a tarifální položky exekučního návrhu prvním soudcem pominuté přiřknouti bylo.

(Rozhodnutí to vešlo v moc právní.)

(Rozh. z 11. října 1906, $\frac{\text{R. II. } 325./6.}{3.}$) Bb.

Koncesse lékárnická ve smyslu § 331. ex. ř. zabavená nemůže po uvalení konkursu na jmění lékárníkovo býti dána do vnuceného pronájmu, jelikož tento jest novým, samostatným prostředkem exekučním.

Vymahajícímu věřiteli povolena byla exekuce zabavením dlužníkovy koncesse lékárnické ve smyslu § 331. ex. ř.